

*“İki şey sonsuzdur: İnsanoğlunun aptallığı ve evren.
İkincisinden o kadar emin değilim.”*

Albert Einstein

Dr. Saltı paylaştı, 193 gün önce

3. Gün

Dudakları ve kusursuz bedeni... Üzerinde çırılçıplak yattığı ipek çarşafın ateş kırmızı renginden bile daha çok dikkat çekiyordu. Elbette bembeyaz ten ve bu dudaklara bir fon oluşturuyordu ama onları asıl belirginleştiren, teninin renginden çok, güzellik tanrıçası gibi yatmakta olan bu kadının bakışları ve tavrıydı.

Onu izleyen kişinin, çırılçıplak ve kusursuz bu vücutta bakacağı son yer gözler olsa da o bakışların neler anlattığını hissedebilir. Hafifçe kısılmış gözlerinin altından, sizin onu izlediğinizi görüyormuş, utanıyormuş ama bu şekilde yatmaktan da kendini alamıyormuş gibi derinden bakar. Uzun süre bakarsanız, onu sadece izleyip asla doku namayacağınızı bildiğini zannedersiniz ve az önce, yüz ifadesinde, bu defa ona ulaşamayacağınızı bilip halinize acımasızca gülüyormuş izlenimini oluşturur. Sonra gözlerinizi yeniden dalgalı saçlarda, derin ve davetkâr bakışlarda, aralıklı dudaklarda, boyunda, omuzlarda, kalçalarda ve bacaklarda gezdirirsiniz ve bu durum dakikalarınızı alabilir.

Doktor Saltı'ya kalsa Marilyn Monroe'nin bu posterini muayene odasının duvarına boydan boya monte ederdi ama ne yazık ki bil-

gisayarının masa üstü resmi olarak kullanmakla yetinmek zorundaydı. Çünkü onun başarılarını kıskanan ve öğrenciliğinden beri ayağını kaydırmaya çalışan kişiler, onu fakülteden göndermek için bir zamanlar hem “Zikir Esnasında Beyinde Neler Oluyor?” isimli makalesini “fazlaca dindar” bulmuşlardı, hem de yine bir zamanlar “Orgazm Esnasında Beyinde Neler Oluyor?” isimli makalesini de “ahlaka aykırı” olarak nitelendirmişlerdi. Bu fotoğraf için de saçma bahaneler bulabilirler ve başını ciddi şekilde ağrıtabilirlerdi. Bu nedenle biricik aşkı Marilyn Monroe’nin bu pürüzsüz bedeni bir bilgisayar ekranı büyüklüğünde kalmalıydı. Daha fazlası değil!

Masası, kapının hemen girişinde olduğu için, bilgisayarındaki bu fotoğraf, hasta ve hemşireler kapıyı açıp kapattıkça, bekleme odasındakilere görüldüğü olurdu. Onların da dikkatini çekmiş olmalıydı ki kapı her açılıp kapandığında masaya doğru dikkatlice bakıp birbirlerini iteleye iteleye çocuk gibi gülerlerdi. Bir doktorun bilgisayarının masa üstünde, böyle bir fotoğraf olmasına şaşırılmışlardı anlaşılan. Verdikleri tepki o kadar coşkulu ve abartılıydı ki ben onların davranışlarını, onların fotoğrafa verdikleri tepkiden daha da şaşırılmış bir halde izliyordum.

Önce ikisinin de -hayır bir nörolog kapısında beklemelerinden öte davranışlarından hareketle- beyin hasarlı olduklarını düşünüp; bir taraftan da -talihsiz bir trafik kazasında canımı vermeden önce ben de aynı hastanede psikiyatrist olduğum için- bu iki kişinin psikolojik problemlerine yönelik tanı koymaya çalışırken konuşmalarından öğrendim ki, bunlar hasta değildi -hasta oldukları için burada değillerdi desem daha doğru olur sanırım- çünkü doktoru tamamen farklı bir amaçla beklemekteydiler.

Federico ismini belki daha önce duymuşsunuzdur. Hastanenin de bağlı olduğu üniversitede fizik profesörü, aynı zamanda çok zengin bir iş adamı ve hayırseverdir. Tam da o günlerde hastanenin nöroloji bölümüne masraflarını tamamen kendi karşılayarak Alzheimer

hastaları için özel bir bölüm yaptırmıştı. Epey maliyetli ve teknolojinin son imkânlarıyla donatılmış bu bölümün zaman içinde her türlü giderini karşılamının teminatını da vermişti. Hastane kendine sunulan hediyeyi memnuniyetle kabul ettikten sonra yeni açılan bu bölümü de kullanarak fakültenin genel tanıtımını yapmak için bir reklam çalışmasına girdi. Giderleri hastaneye ait olacak tanıtım için fazla harcama yapılmamasına karar verildi ve reklam yüzü olarak ucuz bir manken arandı. Afişlerde neden gerçek bir hemşire yüzü kullanmadıklarını tam olarak hatırlayamasam da uygun bir yüz bulamadıklarını, buldukları birkaç kişinin de sevgilisinin kıskançlık yaptığını hatırlıyor gibiyim veya bu tamamen benim uydurmam.

İşte o gün Dr. Saltı'yı bekleyen bu kişiler, hastane tanıtımı için reklam yüzü olarak kullanılacak manken Tattu ve arkadaşı Tugay'dan başkası değildi. Reklamla ilgili diğer işler halledilmişti ama asıl önemli olan yeni Alzheimer bölümü tanıtımı yarım kalmıştı. Tamamlanması için Dr. Saltı'nın verdiği röportajlarla birlikte hem doktorun hem de Tattu'nun birkaç kare fotoğrafı gerekiyordu. Ne var ki çok yoğun olan Saltı, misafirlerini biraz bekletmek zorundaydı. Bu nedenle fotoğrafçı bir kahve içmek için hastanenin kafesine inmiş Tattu ve Tugay da nöroloji bölümüne çıkmış, çıkar çıkmaz da sekreterin uyarısına rağmen doktorun muayenehanesine dalmışlardı. Hastasıyla ilgilenmekte olan Saltı'nın ikazıyla bekleme salonuna geçmişler ve toplum içinde nasıl davranılması gerektiği hususunda hiçbir düşünceleri olmadığını kanıtı olan hareketleriyle kendi aralarında derin bir sohbeta dalmışlardı.

Bu sohbet, mankenin yanındaki -herkesin cinsel tercihi kendini ilgilendirir ama gay olduğunu düşündüğüm- arkadaşına "Marilyn benden güzel mi?" diye sormasıyla başladı. Bu sorunun mankeni çok kırmayacak geçiştirme bir cevapla atlatılmasının ardından "Peki benden seksi mi?" sorusuyla devam eden konu -elbette saygı duyuyorum ama burada gay olduğunu kesin olarak anladığım- arkadaşları tarafından yine zekice "Ay bana mı soruyorsun kız ne bileyim ben

erkek miyim ha ha.” şeklinde geçiştirilmişti. Bu iki cevaptan sanırım kendisinin daha güzel ve seksi olduğu sonucuna ulaşan manken daha da uçmuş “Zaten kapıyı açar açmaz doktorun bana nasıl baktığını gördün değil mi?” sorusuyla konuyu devam ettirmişti. Gay arkadaşı dürüstlikle buna karşı çıkıp “Biz de aniden daldık ama odaya. Doktor şaşkınlıktan baktı bence şekerim.” demişti. Hem nasıl bir şaşkınlık ve sonrasında nasıl bir sinirdi anlatamam size. Saltı, önce gürültüyle açılan kapıya, ardından Tattu’nun “Foto zamanı!” diye bağırıp odaya dalmasına büyük şaşkınlıkla mavi gözlerini dikmiş, sonrasında bağırmasa da oldukça sert bir şekilde ikaz etmiş ve onları dışarı çıkarmıştı.

Doktor tepkisinde çok haklı olmakla birlikte, belki başka bir gün ya da günün başka bir saatinde olsa aynı şekilde davranmayabilirdi. O an ise ilgilendiği hastası, gözünün önüne gelen bazı görüntülerle geleceği görebildiğini söyleyip, bazı vakalardan örnekler veriyor, hastaya yapılan tetkiklerde beyninde herhangi bir sorun çıkmaması Saltı’yı düşündürüyor, rahatsızlığın tanısını güçleştiriyordu. Psikolojik rahatsızlık ve yalan söylüyor olma ihtimali kalmıştı geriye.

“Nasıl görüyorsunuz? Uyanırken mi?” dedi Saltı.

“Elbette uyanırken.” diyordu yaşlı kadın. Hem de bunu öyle içten diyordu ki Saltı profesyonel bir doktor olmasa kadının bu masum samimiyeti sözlerinin teminatına yetecekti. Bu durumda yalan söylemesi değil “onun öyle sandığı” ihtimali daha kuvvetliydi. Seksenlerinde olmalıydı. Tek başına gelmişti. Bir yakınıyla gelmiş olsa Saltı’nın, yakınına soracağı bazı sorular olacak gibiydi.

Saltı bu tatlı ihtiyara psikolojik bir ilaç yazarken gayri ihtiyarî gülümsemi.

Kadın bu gülüşü çay bardağının altı kalınlığındaki gözlük camlarının arkasından görmüştü. Alnını eğmeden sadece boynunu kırıp başını eğerek muhabbet kuşu gibi doktora baktı. Kenarları buruşmuş dudakları kırgınlıkla aşağı sarkarken “İnanmıyorsun sen bana.” diye çıkıştı.

“Ben mi?” dedi Saltı.

“Sen tabii ya.”

Oturduğu koltuğa iyice yerleşti. “Kalkmayayım buradan da gör.” dedi ağzının içinde. “Bunadığımı mı düşünüyorsun sen benim? Hem bunadım diye gülüyorsun hem de buraya tek başıma nasıl geldim diye.” Doktora baktı: “Neden gelmeyecekmişim?” dedi. “Gelemez miyim?”

“Yok canıııım.” dedi Saltı ciddi görünmeye çalışarak. Koltuğuna yaslandı. “Neden gelemeyecekmişsin? Sen daha kaç yaşındasın ki? Altmış var mısın?”

“Hıı.” dedi belli belirsiz bir sesle. “Varım o kadar.” İçinden Saltı’ya karşı pek çok şey saydığı belliydi. Kendinden kırk beş yaş küçük şu terbiyesizin tavrı onu fazlasıyla rahatsız etmişti. Eskiden bir adap vardı. Şimdilerde neredeydi. Çocuğun alaylı tavrına bakılacak olursa sabahtan akşama kadar hiçbir iş yapmadan bomboş otursa daha hayırlıydı.

“Bak.” dedi Saltı. “Ben şimdi sana bir ilaç yazacağım o görüntülerin hiçbirini görmeyeceksin. Hepsinden kurtulacaksın. Olur mu?”

“Kendin iç o ilaçları.” dedi yaşlı kadın. “Neden görmeyecekmişim bir daha?”

“Şikâyetçi değil misin?”

“Neden olacakmışım? Bana ne zararı var?”

“Ee. Az önce demedin mi arkadaşımın ölümünü gördüm diye.”

“Gördüm.”

“Üzıldüm dedin ya.”

“Üzıldüm.”

“Tamam, işte ben ilaç yazdıktan sonra görmeyeceksin hiçbir şeyin kalmayacak.”

“Zaten görmüyorum ki onu artık. Olmadan önce bir defa gördüm, tamam.”

“Artık görmüyor musun?”

“Görmüyorum.”

“Bitti mi bütün görüntüler?”

“Bütün görüntüler biter mi hiç. Çocukluğumdan beri ara ara görürüm ben.”

“Şikâyetçi değilim diyorsun.”

“Değilim tabii.”

“Neden geldin o halde buraya?”

Yaşlı kadın bunun üzerine doktora sırtını dönüp yetişebildiği bir noktayı gösterip: “Sırtımın ortasında tam şurada bir ağrı var diyordu. Ondan geldim.”

Saltı derin bir nefes alıp koltuğuna yaslandı. “Teyze burası ortopedi mi ya.” diye söylendi ağzının içinde. O yaşına rağmen kulaklarında hiçbir problem olmayan kadın bu sözü duyup “Burası ortopedi mi dedim ben sana.” diye camları titretircesine, erkekleşmiş gür sesiyle bağırды. Saltı bir anlık boş bulunmayla sarsılmıştı.

“Ben bilmiyor muyum buranın nöroloji olduğunu?”

“E, neden ortopediye gitmedin?” diye zar zor sorabildi genç doktor.

“Gittim.” dedi kadın. Bir deri bir kemik kalmış elleriyle çantasından bazı ilaçlar çıkardı. İşaret parmağıyla bir kremi gösteriyordu. “Bunu eve gider gitmez sür dedi. Eve gidemedim daha sen sürüver.” diye bluzunu sıyırmaya başlamıştı. Saltı’nın söyleneni yapmaktan başka seçeneği var mıydı? Kremi açıp yaşlı kadının “ağrıyan noktasına” belki on defa “orası değil biraz sağa, orası değil biraz sola, aşağı in, yukarı çık” sözleri arasında sonunda “Hah tamam. Sür oraya sür, sür, sür. Yedir iyice.” direktifleriyle teyzenin yine de pek memnun

kalmadığı “Sürüverdi bıraktı.” sözlerinden anlaşılırken, sonunda kremi sürmüştü.

“Öteki de öyle.” dedi kadın bluzunu yeniden indirirken. Saltı ellerini yıkamaya kalkmış, kadın ona duyurabilmek için bağırılmaya başlamıştı: “Öteki, öteki... Ben nörolog muyum teyze bana bu gördüklerini anlatıyorsun.” dedi. Anlaşılan teyze bu gördüklerini her önüne gelene anlatıyordu. Ortopedi uzmanına anlatınca doktor da teyzenin o görüntüler için doktora geldiğini zannetmiş “Burası nörolog mu teyze?” diye çıkmış, teyze de herkese anlatıp, asıl anlatılması gereken kişi nörolog, eksik kalmasın diye gelmişken bir de nörologa anlatmanın iyi olacağını düşünmüştü. Saltı, kafasından bunları ışık hızıyla geçirirken koltuğuna oturdu. Bir yandan teyzenin “Kalkmayayım buradan da gör.” sözünden sonra onu odadan nasıl göndereceğini düşünüyor, kadın da o esnada “özel yeteneğini” kanıtlamaya çalışıp gelecekte bir haber veriyordu. İşte tam da o, “Biri erkekten dönme avrat kılıklı öteki iffetsiz iki abdestsiz şapşalın, belki kendi gitmeden, belki kendi gittikten sonra odaya dalıvereceğini.” söylemesiyle dalmıştı mankenle arkadaşı odaya. Bu durum Saltı’nın günlük sabır limitini çoktan aşmakla birlikte teyzenin “kendince” uygun tanımlamasına uymuyor muydu? Belki teyze onun odasına girmeden önce salonda görmüştü o ikisini ama mankenle arkadaşının da yukarı çıkar çıkmaz odaya dalmış olması muhtemeldi. Bu durumda yaşlı kadın nasıl bilmişti onların odaya dalacağını?

Saltı’nın o ikisini sertçe göndermesinden sonra neyse ki teyze de inadında direnip koltuktan kalkmama eylemini sonlandırmış, bir zamanlar düz olan yan yana duran iki demirin tam ortadan iki tarafa ayrılması gibi eğrilmiş bacaklarıyla odadan çıkmış, odada yalnız kalan doktorun kafasında bir soru işareti bırakmıştı.

Saltı, sıradaki hastayı içeri alırken Tugay kendiyile aynı fikirde olmasa da Tattu konuşmasına devam ediyordu: “Ama var ya asıl benim posterim olacak çırılçıplak öyle.” dedi. Kısa olan eteğini oturduğu

yerde kalçasına doğru sıyırıyor, bluzunun yakasını omzuna doğru açıyordu. “Ay doktorun başı döner, düşüp bayılır herhalde.” İnce se-sinden beklenmeyen gür kahkaha attı. Bir yandan oturduğu koltuk-ta Tugay’ın kucağına doğru bayılma hareketi yapıyor, az önce sıyır-dığı eteğinin altından yan tarafta Parkinson rahatsızlığından sırasını beklemekte olan, sol eli durmaksızın titreyen, donuk bakışlı yaşlı bir adama iç çamaşırını görünüyordu. Adam, çamaşırını daha net görebil-mek için gözünü kısıp aynı bakışla donuk bir şekilde gülümsedi.

Tattu, yattığı yerden Tugay’a bakıyordu.

“Doktorun nasıl içime düşecek gibi baktığını gördün değil mi Tugi?”

Tugay tırnağıyla oynarken hafif umursamaz bir tavırla “Sinirlendi ayol adam.” dedi.

Manken aniden kalkarak “Sinirlendi mi?” dedi. “Ne siniri kızım, gü-lümsedi bile! Hani iş atıyor anlasana. Önce baktı kaldı, sonra gü-lümsedi. Bak aynen böyle.” Karşıdaki koltuğa geçmiş doktoru taklit ediyordu. Önce dalgın bir bakış attı sonra da hayran bir gülümseme. Tattu’nun doktorun şaşkınlık bakışlarını kendine âşıklık olarak algıla-masını sağlayan düşünce yapısı onu hayatta her türlü dertten tasa-dan koruyacak bir virüs tarafından geliştirilmiş olmalıydı beyninde.

Tugay, Tattu’nun çok fazla hayale kapılmaması gerektiğini, yanlış anlamış olabileceğini hatta doktorun o anda hiç gülmediğini ve gül-müş olsa bile muhtemelen başka birine güldüğünü dili döndüğünce anlatmaya çalıştı. Sonunda bu bir tartışmaya döndü.

Tattu, “Kıskanıyorsun şekerim.” dedi. Dudaklarını büzmüş, kaşlarını çatmıştı.

“İlgisi yok hayatım.” diye karşılık verdi diğeri. “Doktor sana âşık değil ama sen ona ilk görüşte âşık oldun ki sağlıklı düşünemiyorsun bence.” Bu son sözleri Tugay da biraz arkadaşına kırgın şekilde söy-lemiş, son kelimelerinde bacak bacak üstüne attığı dizinden hafif toz silker gibi yapıp ‘artık konuyu uzatmak istemiyorum’ tavrıyla başını

yan tarafa çevirmişti. Baktığı tarafta üç yaşlarında bir çocuğa şirinlik hareketleri yapmış, agucuk sesleri çıkarmış, çocuk turuncu saçlı, sarı güneş gözlüklü, yeşil fındık sakallı ve üzerinde tül den bir bluz ve altında mavi leopar desenli tayt olan bu kişiden korkmuş olmalı ki annesinin arkasına saklanmıştı.

Tugay, az önce kendisine yöneltilen suçlamadan dolayı kırıldığını sesinin tonunda belirtircesine hafif kısık bir sesle:

“Hem benim nasıl erkeklerden hoşlandığımı biliyorsun.” dedi. Doktorla senin aranda bir ilişki başlayacak olsa ben neden kıskanayım? Doktor sarışın hayatım, ben esmerlerden ve biraz.” Ayağa kalkmış, ellerini iki tarafa açmış, omuzlarını sağa sola oynatmaya başlamıştı “ İri yarı olanlarından.” gülümsedi. “Biraz da maço lardan hoşlanıyorum biliyorsun.” Bunu da cilveli söylemişti. Sağ elini ‘ihtimal ki’ anlamında sağ tarafa açıp “Yani doktor böyle biri olsa.” dedi. Az önce sağa açtığı eliyle bu kez kendini gösterip ve “Bende de bir elektriklenme başlasa.” Bu kez Tattu’yu işaret edip “O kişi de senden hoşlansa.” yeniden kendini gösterip “Ve sen de bana kıskandın desen anlarım ama...” diyor sözleriyle birlikte tüm bedeni oynuyordu. Her ne kadar hareketli ve harare tli bir konuşma olsa da bu sözlerden sonra -sözlerin etkisinden değil de Tattu anlamadığı ve anlamaya çalıştığı için- araya giren sessizliği yine Tugay’ın sesi bozdu:

“Ayol, hayal kırıklığı yaşayacaksın, ondan diyorum.”

“Ne eksikim var?” diye çıkıştı manken.

Şimdi de o ayağa kalkmış, hiçbir eksikliği olmadığını gösterircesine göğsünü öne çıkartıp kalçalarını geriye atmıştı. Birkaç defa bir fotoğrafçıya poz verir gibi yaptı. Saçlarını geri attı. Salonu podyum gibi kullanıp bir uçtan diğerine yürüdü. Muayene sırasında bekleyen birkaç şişman kişi öyle bir bedene sahip olmak için neleri vermeyeceklerini düşündüler. Evli olup eşleriyle gelenler durumdan son derece rahatsızdı. Evli olup karısı veya kocası yanında olmayanlar içinse bir problem yoktu. Bazıları içinse bu görüntüler toplumun ne kadar

bozulduğunu gösteriyordu ve deprem habercisiydi. Az önce eli titremekte olan yaşlı adam yine gülümsedi. Hiç durmadan titreyen sol eli sanki daha da hareketlenmişti. Boğazının yaşlılıktan oluşmuş çizgileri Tattu'nun hareketlerine karşı ağzının içinde söylediği hayranlık ifadeleriyle bazen iyice derinleşiyor, bazen geriliyordu. Hemen hiç parlaklığı kalmamış göz bebekleri, Tattu'ya baktıkça ışıltıyor gibiydi. Yeniden gülümsedi ve derinlerden gelen yaşlı sesiyle: “Güzelsin, güzelsin.” dedi. Tattu bir kahkaha attı ve ardından yaşlı adama göz kırıp bir öpücük gönderdi. Muhtemelen adamın kızı olan ve yanında bekleyen kadın Tattu'ya bakıp “Hadi kızım işine bak. Yapma öyle şeyler.” diye uyardı.

Tattu bu uyarıya bozulmuştu. Kadını Tugay'a şikâyet eder gibi arkadaşına bakıp ağzının içinde “Aaa, deli mi ne?” diye söyledi.

Tugay bu şikâyetle fazla ilgilenmeden: “Ben sana güzel değilsin dedim mi?” dedi. “Ama karşıdaki bir doçent. Yanlış bilmiyorsam epey de tutulan ve tanınan bir doktor.”

“Ee.” dedi diğeri. “Doçentler âşık olamaz mı?” Şuh bir bakış atıyordu etrafa. Az önce baktığı yaşlı adam, yanındaki kadın görmeden belli belirsiz bir öpücük attı Tattu'ya. Dudaklarını büzerken yüzü iyice kıvrılmış yanaklarına sanki renk gelmişti. Elleriyle birlikte kafası da sallanmaya başladı. Kontrol edemediği şekilde mütemadiyen sallanıyor, bu durum onda yorgunluk oluşturup nefesini zorlaştırıyordu. Ara sıra boğazından nefesle birlikte belirsiz ince bir ıslık çıkıyordu.

Tugay'ın gözü adama takıldı. İhtiyarlık onu öyle bir noktaya getirmişti ki... Boş otururken bile yoruyor gibiydi. Kim baksa içinde ona karşı bir sızı hissedirdi ama Tattu'ya olan ilgisinin komikliği yaşlılığına olan acınası durumu bastırıyordu.

“Kız, amcayı kalpten götüreceksin, bir uslu dur.” dedi Tugay gülerek. Sonra birden ciddileşip “Hayır, şekerim.” diye ekledi. Bu ciddiyet, çok önemli bir konuda karşıdakini aydınlatmayı kendine görev bilmiş profesör ciddiyetiyle yarıştı. Yeşil fındık sakalıyla parmağının